

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษาโดยตรงนั้นผู้ทำการวิจัยเรื่องนี้ไม่น้อยมาก ผู้วิจัยได้ค้นคว้างานวิจัยด้านสุขศึกษาที่เกี่ยวข้องอยู่บ้าง และงานวิจัยด้านการวัดและประเมินผลสาขาอื่น ๆ ซึ่งพบว่าม้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

กลชัย เอี่ยมสวัสดิ์ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษา ในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษา ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 312 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา 250 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80.13 ผลการวิจัยพบว่า ครู สุขศึกษามีปัญหาการสอนสุขศึกษาอยู่ในระดับน้อย ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการสอนและผลิตสื่อการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียน แต่ครูสุขศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับมาก เรื่องการขาดคู่มือการสอนสุขศึกษา การขาดทักษะในการผลิตสื่อการสอน ครู สุขศึกษาต้องการการนิเทศอยู่ในระดับน้อย ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการสอนและการผลิตสื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการจัดโครงการสุขภาพในโรงเรียน แต่มีความต้องการอยู่ในระดับมาก ด้านคุณสมบัติของศึกษานิเทศก์และการจัดการนิเทศ โดยต้องการศึกษานิเทศก์ที่มีมนุษยสัมพันธ์และการนิเทศแบบประชุมกลุ่ม ในด้านจัดการนิเทศนั้น ครูมีความต้องการในระดับสูง โดยเฉพาะเรื่องทักษะในการผลิตสื่อ ทักษะในการสร้างข้อสอบวัดทัศนคติ และมีความต้องการที่จะเข้ารับการนิเทศ และประชุมกลุ่ม การจัดศูนย์คู่มือการเรียนการสอน การจัดพิมพ์เผยแพร่งานวิจัยทางสุขศึกษา การสาธิตการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ และการเข้าร่วมประชุมและฝึกปฏิบัติงาน

ชนิษฐา จันทวโร (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิทางสุขศึกษา และไม่มีวุฒิทางสุขศึกษาตามการรับรู้ของตนเองและหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษา และหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย จำนวน 1,110 ชุด ได้รับกลับคืนมาจำนวน 900 ชุด คิดเป็นร้อยละ 81.08 ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษารับรู้ว่า ตนเองมีปัญหในการสอนสุขศึกษา โดยส่วนรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ปัญหาในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษาพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยครูที่ไม่มีวุฒิทางสุขศึกษารับรู้ว่าตนเองมีปัญหามากกว่าครูที่มีวุฒิทางสุขศึกษา ส่วนหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยรับรู้ว่าครูที่ไม่มีวุฒิทางสุขศึกษามีปัญหในการสอนสุขศึกษาระดับมาก ด้านหลักสูตรวิชาสุขศึกษา ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน และด้านสื่อการสอนวิชาสุขศึกษา เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษา ตามการรับรู้ของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยรับรู้ว่า ครูที่ไม่มีวุฒิทางสุขศึกษามีปัญหามากกว่าครูที่มีวุฒิทางสุขศึกษา ส่วนในด้านความต้องการความช่วยเหลือในการสอนวิชาสุขศึกษา ครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษามีความต้องการในระดับมากทุกรายข้อ เมื่อเปรียบเทียบความต้องการในการสอนวิชาสุขศึกษาของครูที่มีวุฒิและไม่มีวุฒิทางสุขศึกษา พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยครูที่ไม่มีวุฒิทางสุขศึกษามีความต้องการในการสอนวิชาสุขศึกษามากกว่าครูที่มีวุฒิทางสุขศึกษา

จ.โรรัตน์ แพรวพราย (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนสุขศึกษา และความต้องการนิเทศของครูสุขศึกษาในโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการนิเทศของครูสุขศึกษา โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการสอนสุขศึกษาและความต้องการนิเทศ ระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกว่าครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษาจำนวน 121 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาการสอนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย มีความต้องการนิเทศทางด้านสุขศึกษาโดย

เฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับคือ ด้านการใช้หลักสูตรและเนื้อหาวิชาสุศึกษา ด้านคุณสมบัติของผู้ให้การนิเทศทางด้านสุศึกษา และด้านการจัดการนิเทศ การเปรียบเทียบปัญหา การสอนสุศึกษาและความต้องการการนิเทศของครูสุศึกษาในด้านต่าง ๆ ระหว่างครูสุศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่า มีปัญหาการสอนสุศึกษาและความต้องการการนิเทศไม่แตกต่างกัน

ชัยยุทธ กุลตั้งวัฒนา (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูสุศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาสุศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูสุศึกษา เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารและครูสุศึกษา จำนวน 372 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 308 ฉบับ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาสุศึกษา

1.1 จุดประสงค์ของหลักสูตร ผู้บริหารและครูสุศึกษามีความคาดหวังในระดับมากกว่า โรงเรียนสามารถสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาสุศึกษา แต่เมื่อเปรียบเทียบกัน พบว่า ผู้บริหารมีความคาดหวังในระดับที่สูงกว่าครูสุศึกษาทุกข้อ

1.2 โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เกี่ยวกับการกำหนดให้วิชาสุศึกษาเป็นวิชาบังคับ (พ 401-พ 406) แต่เห็นว่า จำนวนหน่วยกิต (0.5 หน่วยการเรียน/ภาค) มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1.3 การจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เรื่อง ความเป็นในการแจ้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านรายวิชาแก่นักเรียนก่อนการเรียนการสอน และเห็นว่าวิธีสอนต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการสอนในระดับมาก ได้แก่ การสาธิตและการฝึกปฏิบัติ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การสอนแบบแก้ปัญหา การอภิปราย การถาม-ตอบ การบรรยายหรืออธิบาย การแสดงบทบาทสมมุติ การสร้างสถานการณ์จำลอง

1.4 การวัดและประเมินผล ผู้บริหารและครูสุศึกษาเห็นด้วยในระดับมาก เรื่อง การให้ประเมินผลเรียนเป็นรายวิชาตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของแต่ละรายวิชา การ

าให้มีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนและเพื่อตัดสินผลการเรียน การให้ประเมินผลเรียนเป็นรายวิชาโดยคิดเป็นหน่วยการเรียน

1.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารและครูผู้ศึกษาเห็นว่า โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสุขศึกษาในระดับมาก เรื่อง การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสะอาดของโรงเรียน และการจัดประกวดความสะอาดของห้องเรียน

2. ปัญหา ความต้องการ และข้อเสนอแนะ ผู้บริหารเห็นว่า การที่นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาสุขศึกษาเป็นปัญหในระดับมาก และครูผู้ศึกษาเห็นว่าครูขาดอุปกรณ์การสอน นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาสุขศึกษา และครูขาดแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติมในการสอนสุขศึกษา เป็นปัญหในระดับมาก ทั้งผู้บริหารและครูผู้ศึกษามีความต้องการในระดับมากที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรวิชาสุขศึกษา

ปองจิต อ่อนเฒ่า (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผล การสอนการเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่กำลังประสบอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนและครูภาษาไทย เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพื่อศึกษาความต้องการของครูภาษาไทยในด้านความช่วยเหลือในการวัดและประเมินผลการเรียนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งแบบสอบถามไปยังครูภาษาไทย 142 คน นักเรียน 240 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 24 แห่ง ที่สุ่มตัวอย่างไว้วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำร้อยละมีชัฒิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าซี ผลการวิจัยค้นพบว่า วิธีการวัดผลที่ครูภาษาไทยใช้มากคือ การถามตอบด้วยปากเปล่า การทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน เขียนรายงานและทำแบบทดสอบ การดำเนินการวัดผลที่ทำมากคือ เมื่อเริ่มภาคเรียนครูแจ้งให้นักเรียนทราบโครงการสอนวิธีการวัดและประเมินผล และแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีเรียนที่ถูกต้อง ก่อนสอบครูทบทวนความรู้ และแจ้งขอข่ายการสอบให้นักเรียนทราบ สอบเสร็จแล้วครูเฉลยข้อสอบ

ด้านความคิดเห็นต่อการวัดและประเมินผลครูและนักเรียนเห็นด้วยมากกับการให้โรงเรียนประเมินผลเองตามความเห็นชอบของกลุ่มโรงเรียน

ด้านความคิดเห็นต่อแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลวิชาภาษาไทย ครูและนักเรียน เห็นด้วยมากกับวิธีการวัดผลระหว่างภาคเรียนด้วยการทำแบบฝึกหัด การค้นคว้าเขียนรายงาน การทำแบบทดสอบย่อยเป็นระยะ เห็นด้วยกับวิธีการดำเนินการวัดผลโดยแจ้งให้นักเรียนทราบ โครงการสอน การแนะนำวิธีเรียน การทบทวนและแจ้งข้อบกพร่องก่อนสอบ การเฉลยและบอก คะแนนผลการสอบและเห็นด้วยมากกับการสอบย่อย ๆ ระหว่างภาคเรียน และเห็นว่าแบบทดสอบ ภาษาไทยควรเป็นปรนัยแบบเลือกตอบ

ด้านปัญหาของการวัดและประเมินผลที่ครูภาษาไทยประสบคือ เวลาเรียนจำกัด ทำให้โอกาสการวัดผลระหว่างภาคเรียนทำได้น้อย ไม่ค่อยมีโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมในชั้นเรียน และสอนไม่ทัน ด้านผู้เรียนมีปัญหาว่าผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่ดีพอ มีทัศนคติไม่ดี ต่อวิชาและเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ

ด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล คือ ไม่ชำนาญการสร้างข้อสอบ ลำบากใจในการสร้างข้อสอบชนิดต่าง ๆ และปัญหาเวลาในการสร้างและตรวจทำให้คะแนนการ ให้เกรดของครูแต่ละคนต่างกัน

ด้านความต้องการของครูภาษาไทย ต้องการให้จัดคลังข้อสอบไว้เป็นแหล่งกลางและ ด้วยการจัดหาอุปกรณ์และคู่มือการวัดและประเมินผลให้เพียงพอ

พรรณเพ็ญ ทนกล้า (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหา เกี่ยวกับสภาพการวัดและประเมินผล ความรู้เรื่องระเบียบวัดผล การสร้างข้อสอบ วิธีดำเนินการวัดและตัดสินผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของครูสังคมศึกษา และเพื่อสำรวจ ความต้องการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใช้แบบสอบถาม ไปยังโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน 45 แห่ง ที่สุ่มตัวอย่างไว้วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าครูส่วนใหญ่เคยศึกษาการวัดและประเมินผล ในสถาบันการศึกษา ครูไม่ได้จัดทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือทำเพียงบางบทเรียน วิเคราะห์ ข้อสอบเป็นบางครั้ง การสร้างข้อสอบสร้างตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ครูสังคมศึกษามีความ เห็นใกล้เคียงกันกับปัญหาของการปฏิบัติในระดับปานกลาง ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

สภาพการวัดและประเมินผล วัดผลทุกครั้งหลังจบบทเรียนวิธีการวัดใช้ข้อสอบแบบ
อัตนัยและปรนัยปะปนกัน การตอบปากเปล่า การอภิปราย การแสดงความคิดเห็น การเขียน
รายงานการค้นคว้า ปัญหาการวัดผลขั้นวิเคราะห์ สังเคราะห์ การนำไปใช้ และการประเมินค่า
ด้านระเบียบการวัดผลมีปัญหาการสอนซ่อมเสริม การประเมินผลตามความเห็นชอบ
ของกลุ่มโรงเรียน การสอบแก้ตัววิชาบังคับ การให้เกณฑ์ การให้คะแนนอยู่ในดุลยพินิจของ
กลุ่มโรงเรียน

ด้านการสร้างข้อสอบ มีปัญหาการสร้างข้อสอบในการวัดผลขั้นสูงกว่าความรู้ ความจำ
ความเข้าใจในการทบทวนวิเคราะห์หลักสูตร ขาดคู่มืออุปกรณ์ในการสร้างข้อสอบ การออก
ข้อสอบให้ครอบคลุมหลักสูตร

ด้านวิธีการดำเนินการวัดผล มีปัญหาการสังเกตพฤติกรรมขณะสอบ

ด้านการตัดสินผลการเรียน ปัญหาการขาดคู่มืออุปกรณ์ในการตัดสินผล เกณฑ์การ
ตัดสินของครูต่างกัน ปัญหาการตัดสินผลโดยใช้เกณฑ์มาตรฐานเป็นหลัก และการตัดสินผลโดย
ใช้นักเรียนเป็นกลุ่มเป็นหลัก

ครูสังคมศึกษามีความต้องการการช่วยเหลือด้านคู่มืออุปกรณ์ด้านการวัดและประเมินผล
และการทำคลังข้อสอบมาตรฐาน

วสันต์ จันทรวงศา (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย
พุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร" จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2518 ของโรงเรียน กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
กลุ่มตัวอย่าง 8 กลุ่ม กลุ่มละ 2 โรงเรียน เป็นผู้บริหาร 63 คน หัวหน้าหมวด 99 คน
อาจารย์ผู้สอน 196 คน และเจ้าหน้าที่ 62 คน รวมประชากร 420 คน โดยใช้แบบสำรวจ
ความคิดเห็นที่สร้างขึ้นวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิจัยค้นพบว่า ปัญหาการวัดและประเมินผล มีสาเหตุมาจากเรื่องเวลา
ไม่เพียงพอ ปัญหาการค้นคว้าด้วยตนเองของนักเรียน ครูผู้สอนใช้การวัดและประเมินผลเฉพาะ
ข้อสอบปรนัยและอัตนัย กลุ่มโรงเรียนมีบทบาทในการออกข้อสอบน้อย รวมทั้งการขาดบุคลากร
ด้านวัดผลการศึกษาในโรงเรียน

ศิริโล กสิกิจสกุลผล (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน วิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6 และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ระหว่างครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนมาก โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูที่สอนวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 208 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ในด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชาสุขศึกษา ด้านวิธีสอนวิชาสุขศึกษา ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษา และปัญหาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา

สมชาย ธรรมโกศล (2523) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดผลพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปยังครูพลศึกษาที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 65 โรงเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษา เป็นชายมากกว่าหญิง ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษามาก่อน

การวัดผลวิชาพลศึกษาด้านความรู้ใช้การวัดผลโดยการสอบข้อเขียนแบบปรนัย และอัตนัย ปัญหาการวัดผลด้านความรู้คือ หน่วยกิตพลศึกษามีน้อย ทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการสอบข้อเขียนและวิชาพลศึกษาไม่มีผลต่อการศึกษาต่อ คะแนนเขียนมีสัดส่วนเล็กน้อยเมื่อเทียบกับการปฏิบัติ

การวัดผลด้านสมรรถภาพ วัดเฉพาะการทดสอบเพียงบางรายการ ปัญหาการวัดผลด้านสมรรถภาพคือ ขาดสถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวก การวัดโดยครูคนเดียวทำให้ล่าช้าเสียเวลา เวลาในการวัดมีไม่เพียงพอเพราะไม่สามารถวัดได้พร้อมกัน

การวัดผลด้านทักษะ วัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม ปัญหาการวัดด้านทักษะคือสถานที่ และเครื่องมืออำนวยความสะดวกไม่เอื้ออำนวย การทดสอบทักษะ เป็นทีมใช้เวลา

ไม่สามารถทำได้พร้อมกันทั้งหมด การวัดทักษะเฉพาะตัวต้องใช้เวลามาก และไม่สามารถวัดได้ครอบคลุมทักษะกีฬาในด้านนี้ได้ทั้งหมด

การวัดผลด้านทัศนคติ วัดจากการมาเรียนและการแต่งกาย และการสังเกตขณะเรียน ปัญหาการวัดด้านทัศนคติคือทำได้ยาก ไม่ทั่วถึงลำบากในงานการตัดสินใจทัศนคติกับปัญหาทางเศรษฐกิจของเด็ก ยากในการตัดสินพฤติกรรมมาให้ตรงกับทัศนคติที่แท้จริง ยากลำบากในการวัดทัศนคติจากข้อเขียน และการสังเกตพฤติกรรมการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรมนอกเวลาเรียน

การปรับปรุงการวัดผลทางพลศึกษาควรปรับปรุงอุปกรณ์และสถานที่ให้พร้อมเครื่องอำนวยความสะดวกในการวัดผลการทดสอบสมรรถภาพ และต้องการความรู้ความเข้าใจระเบียบวิธีการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ ความรู้ความเข้าใจเทคนิคการวัดผลทางพลศึกษา การวัดผลด้านทัศนคติ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแบบทดสอบมาตรฐานของทักษะกีฬาแต่ละประเภท และความรู้ด้านสถิติที่จำเป็นในการวัดผลด้านพลศึกษา

สมพงษ์ เรืองศรี (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 3" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและประเมินผลของครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน โดยส่งแบบสอบถามถามครูสุขศึกษา จำนวน 220 คน ผลการวิจัยพบว่า วิธีที่ครูสุขศึกษาปฏิบัติในการวัดและประเมินผลในระดับมาก คือ การใช้แบบทดสอบปรนัย การสังเกตทัศนคติและความสนใจภายในและภายนอกห้องเรียน การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ครูสุขศึกษามีปัญหาในระดับมาก เรื่องขาดคู่มือและอุปกรณ์ในการวิเคราะห์ข้อสอบ ขาดความรู้ในการสร้างแบบวัดทัศนคติขึ้นใช้เอง คาบการเรียนน้อยมีการวัดผลด้านปฏิบัติไม่ทั่วถึง ครูสุขศึกษาที่มีความต้องการในระดับมาก เรื่องให้มีครูที่จบวิชาเอกสุขศึกษาบรรจุในหมวดวิชาพลานามัยอย่างน้อยโรงเรียนละ 1 คน เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุขุม ชันแก้ว (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การปฏิบัติงานนิเทศวิชาสุขศึกษาของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย ตามการรับรู้ของตนเองและครูสุขศึกษา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการปฏิบัติงานนิเทศวิชาสุขศึกษา ของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย โดยส่งแบบ

สอบถามไปยังหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยและครูสุขศึกษา จำนวน 572 คน ได้รับแบบสอบถาม กลับคืนมา 507 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 88.63 ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยปฏิบัติ การนิเทศอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการวางแผนการนิเทศวิชาสุขศึกษา ด้านหลักสูตรสุขศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านสื่อการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านการวัดและประเมิน ผลวิชาสุขศึกษา ด้านการจัดและบริหารสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ด้านการพัฒนา บุคลากร ด้านการสร้างขวัญ และกำลังใจ เมื่อเปรียบเทียบการรับรู้การปฏิบัติงานนิเทศของ หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยระหว่างหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยกับครูสุขศึกษา พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุจิตรา แสงศิริ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนสุขศึกษาของครู สุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาพฤติกรรมการสอนสุขศึกษาของครูสุขศึกษาที่มีพื้นฐานวิชาเอก-โท ต่างกันโดยการสังเกต พฤติกรรมการสอนของครูสุขศึกษาในชั้นเรียน จำนวน 36 คน ๆ ละ 3 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนที่ครูสุขศึกษาปฏิบัติ คือ การสร้างความพร้อมให้กับนักเรียนโดยการเตรียม อุปกรณ์การเรียน การเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน สื่อการสอนที่ใช้ส่วนมากเป็นกระดาษคำ มอหมายงานให้นักเรียนหลังจบบทเรียนแล้ว เข้าชั้นเรียนและออกจากชั้นเรียนตรงเวลา เมื่อ เปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของครูสุขศึกษาที่มีพื้นฐานวิชาเอก-โทแตกต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุนีย์ วิจารณ์ (2524) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียน การสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 6" วัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัญหาของครูที่มีต่อปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในด้านการปฏิบัติ ตามระเบียบการวัดและประเมินผล การสร้างข้อสอบ วิธีดำเนินการวัดและตัดสินผลการเรียน และเพื่อสำรวจความต้องการช่วยเหลือด้วยการวัดและประเมินผลวิชาสังคมศึกษา ดำเนินการ วิจัยโดยสร้างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปยังครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใน เขตการศึกษา 6 จำนวน 80 แห่ง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่พบปัญหาตรี เคยเรียนการวัดและประเมินผล แต่

ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมด้านการวัดผล ทาตารางวิเคราะห์หลักสูตรบางบทเรียน สร้างข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ปัญหาเกี่ยวกับระเบียบการวัดและประเมินผล มีปัญหาด้านการปฏิบัติปานกลางในด้านเจตคติ จริยธรรม และบุคลิกภาพ การสอนซ่อมเสริม ปัญหาการวัดและประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การประเมินผลก่อนเรียน วิธีการทำงาน ปัญหาการเปลี่ยนวิชาเลือกในการมีสอบแก้ตัวไม่ผ่าน ปัญหาการสอบแก้ตัวและปัญหาการประเมินผลระหว่างภาคเรียนด้านงานที่มอบหมายให้ทำ

ปัญหาในการสร้างข้อสอบ มีปัญหาด้านการปฏิบัติในด้านการสร้างข้อสอบที่วัดความสามารถด้านการสังเคราะห์ ส่วนปัญหาการปฏิบัติในระดับปานกลาง ได้แก่ ข้อสอบวิเคราะห์ การขาดคู่มืออุปกรณ์ในการช่วยสร้างข้อสอบ ข้อสอบประมาณค่า ความเข้าใจในการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร เวลาในการสร้างข้อสอบ การใช้ถ้อยคำที่รัดกุมชัดเจน การเลือกข้อสอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด ปัญหาการสร้างตัวลงในข้อสอบปรนัย การสร้างข้อสอบให้สอดคล้องกับหลักสูตรเนื้อหาวิชา และปัญหาข้อสอบวัดความรู้และความจำเพียงอย่างเดียว

ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวัดผล มีปัญหาการปฏิบัติระดับปานกลางในเรื่องคู่มืออุปกรณ์ การวิเคราะห์ข้อสอบ การจัดนิทรรศการ เวลาในการสร้างข้อสอบ ความเข้าใจในการวิเคราะห์ข้อสอบ วิธีการปรับปรุงข้อสอบ ปัญหาความพร้อมในตัวเด็ก ปัญหาการค้นคว้าเขียนรายงาน การอภิปราย การสอบซ่อม การทดสอบความรู้เดิม ปัญหาการสอบซ่อมหลาย ๆ ครั้ง

ปัญหาด้านการตัดสินผลการเรียนมีปัญหาการปฏิบัติปานกลางในเรื่องคู่มือและอุปกรณ์ในการตัดสินผลการเรียน

ความต้องการของครูสังคมศึกษา ต้องการให้กระทรวงศึกษาธิการจัดคู่มืออุปกรณ์ในการวัดผลแก่ครูอย่างทั่วถึงเพียงพอ

สุรินทร์ ฤทธิสาร (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยส่งแบบสอบถามถามครูผู้ศึกษา จำนวน 218 คน ผลการวิจัย

พบว่า ครูสุขศึกษามีปัญหาปานกลางในด้านเนื้อหาวิชา การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรม การประเมินผล ตลอดจนสื่อการเรียนวิชาสุขศึกษา และที่มีปัญหาน้อย คือ ด้านวัตถุประสงค์วิชาสุขศึกษา จากการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกับครูสุขศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนมาก พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยมีความคิดเห็นว่าตนมีปัญหามากกว่า

สุมาลี จันทร์ชโล (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521" จุดมุ่งหมายเพื่อติดตามผลการปฏิบัติของครูเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอนหลักสูตร พุทธศักราช 2521 โดยใช้แบบสอบถามกับครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนจำนวน 217 คน เพื่อวัดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรใหม่ และแบบสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผล รวมทั้งการสัมภาษณ์ประกอบแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน การทดสอบค่าทีและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีความรู้และความเข้าใจ การประเมินผลค่อนข้างน้อย ครูโรงเรียนรัฐบาลมีความเข้าใจดีกว่าครูโรงเรียนเอกชน ครูปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลในระดับปานกลางทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ครูมีปัญหากับการประเมินผลในเรื่องคู่มือการประเมินผลไม่เพียงพอ ขาดความรู้เรื่องระเบียบการประเมินผล ขาดบุคลากรแนะนำปรึกษา ขาดความรู้ในการเขียนข้อสอบ และวิธีเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีวัดและประเมินผล และปัญหากับการประเมินผลก่อนเรียน ส่วนความรู้ในหลักการประเมินผลตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนกับปัญหานักเรียนปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการมีความสัมพันธ์กัน

อัจฉราลักษณ์ ปิ่นทับทิม (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่องความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา 2 เพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศของครูสุขศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 2 โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสุขศึกษา จำนวน 96 คน ได้ข้อมูลกลับมาร้อยละ 100 นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยคิดเป็นค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่าในด้าน การวัดและประเมินผลที่ครูผู้ศึกษาต้องการการนิเทศในระดับมาก ได้แก่ การสร้างข้อสอบที่มีคุณภาพ วิธีวัดทัศนคติ และการสร้างข้อสอบวัดพฤติกรรมสุขภาพด้านทัศนคติ การเลือกชนิดของข้อสอบ วิธีวัดการปฏิบัติ-ทักษะและการสร้างข้อสอบวัดพฤติกรรม ด้านการปฏิบัติ-ทักษะ วิธีวัดความรู้และการสร้างข้อสอบวัดพฤติกรรมสุขภาพด้านความรู้ การวิเคราะห์ข้อสอบ และการปรับปรุงข้อสอบ การทาค้างข้อสอบวิชาสุขศึกษา การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน และการบันทึกการประเมินผลการเรียน นอกจากนี้ครูผู้ศึกษายังต้องการให้ผู้นิเทศช่วยการจัดการ หรือกำหนดมาตรฐานของข้อสอบที่ใช้วัดผลให้เหมือนกันทั้ง เขตการศึกษาด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องงานต่างประเทศ

ฟาโวล (Fawole, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจสถานภาพการสอน สุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของรัฐโอคลาโฮมา" (A Survey of the status of health instruction in Oklahoma junior and senior high schools) เพื่อศึกษาสำรวจสภาพการสอนสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในรัฐโอคลาโฮมา การวิจัยพบว่า ร้อยละ 49.99 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 29.82 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จัดอยู่ในสาขาวิชาพลศึกษา ร้อยละ 52.27 ของมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 62.02 ของมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบุว่าหลักเกณฑ์การปรับปรุงหลักสูตรควรมาจากความต้องการของนักเรียนและชุมชน ครูส่วนใหญ่ใช้ห้องเรียนปกติสอน สุขศึกษาและการประเมินผลพบว่า ร้อยละ 40.35 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและร้อยละ 44.45 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใช้เทคนิคการสังเกตในการประเมินผลทางสุขศึกษา

กอร์แมน (Gorman, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลและการทำ รายงานของนักเรียนตามการรับรู้ของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน" (Student evaluation and reporting : Perception of administrators, teachers, parents and students) เพื่อศึกษาวิเคราะห์การประเมินผลนักเรียนตามความเห็นของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างการรับรู้ของผู้บริหารการศึกษาและครูต่อการประเมินผล
 2. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างการรับรู้ของผู้บริหารและนักเรียน
 3. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างการรับรู้ของผู้บริหารและผู้ปกครอง
 4. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างการรับรู้ของครูผู้สอนและนักเรียน
 5. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างผู้สอนและผู้ปกครอง
 6. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ระหว่างนักเรียนและผู้ปกครอง
- การศึกษาพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญมากที่สุดในกลุ่มนักเรียน เมื่อเทียบกับผู้บริหาร ครูและผู้ปกครอง รองลงมาคือผู้บริหาร ผู้ปกครองและครูตามลำดับ มีข้อเสนอแนะว่าผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ควรมีส่วนร่วมในการประเมินผลนักเรียนเพราะงานวิจัยแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อการประเมินผลนักเรียน

เดวานาธาน (Devanathan, 1981) ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลการศึกษาในโรงเรียนในเวสต์จอร์เจียตะวันตก" (Educational evaluation in the school district of West Virginia) เพื่อสำรวจสภาพและขอบเขตของการประเมินผลและการวิจัยในโรงเรียนในเวสต์จอร์เจียตะวันตก ผลการวิจัยพบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะกำหนดวงลักษณะการประเมินผลในโรงเรียน โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้ลักษณะการประเมินผลหลาย ๆ แบบ โดยอาศัยข้อมูลจากคู่มือแบบเรียน การประเมินผลจะเกี่ยวข้องกับงบประมาณประจำปี และผู้สอนแต่ละคนมีข้อเสนอแนะให้มีศูนย์กลางการรวบรวมการประเมินผลและรายงานการวิจัยจากโรงเรียน ควรมีการช่วยเหลือโรงเรียนเล็ก ๆ เกี่ยวกับการประเมินผลรวมทั้งมีระบบศูนย์ข้อมูลข่าวสารขึ้น

เพอเชส จอร์น เอควิน (Purchase, 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูเกี่ยวกับความต้องการกระบวนการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรปกติ" (Factors affecting teacher perceptions of needs in the process of student evaluation in the regular classroom curriculum) ในการศึกษาเป็นการศึกษาถึงความเชื่อและทัศนคติของครูเกี่ยวกับการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนตามหลักสูตรปกติจากคณะกรรมการในโรงเรียนรัฐบาลเมือง Ontario ครูมีความเชื่อเกี่ยวกับการประเมินผลว่าควรทำตามแบบที่เคยทำมาแล้วเป็นหลัก

จุดเน้นของการอภิปรายกลุ่มจากแต่ละฝ่ายพบปัญหาการวัดและประเมินผลโดยส่วนรวม และแยกเป็นข้อย่อย มีปัญหาที่เด่นชัด โดยปัญหานี้ได้จากการตอบแบบสอบถามจากคณะกรรมการแต่ละฝ่ายในโรงเรียน โดยข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าโดยใช้เกณฑ์การวัดของ Berlak and Berlak (1981)

การวิเคราะห์ที่ปัจจัยเป็นรายคู่ ซึ่งประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ Humanist และ Proggmatist ซึ่งทั้ง 2 ปัจจัยนี้ เป็นปัจจัยที่มีผลในระดับมาก ส่วนปัจจัยกลุ่มที่ 3 ได้แก่ Developmentalist ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการรับรู้ของครู แต่ผลที่ได้มีค่าน้อยเกินไป

ตัวแปรที่มีผลต่อการรับรู้ของครู ได้แก่ งานที่ได้รับมอบหมาย, ประสิทธิภาพการสอน, ความแตกต่างของตัวแปรเพศชาย และเพศหญิงของแต่ละฝ่าย

ชนิดของปรัชญาที่ได้มาจากการศึกษานี้เป็นแนวเดียวกัน Miller and Seller's (1985) และ di Norcia's (1981) ข้อเสนอแนะเป็นการยากมากในการเปลี่ยนสิ่งที่เข้ากันไม่ได้ให้เข้ากันได้ การเปลี่ยนทัศนวิสัยของครูผู้ที่มีประสิทธิภาพการสอนมานานนั้นจะเปลี่ยนได้ยาก

แรมเส (Ramsay, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การรับรู้ของครูที่มีต่อรูปแบบและเครื่องมือในการประเมินผลในโรงเรียนรัฐบาลรัฐเทนเนสซี" (Teachers perception of the design and implementation of teacher evaluation systems in tennessee public schools) จุดประสงค์เพื่อสำรวจการรับรู้ของครูที่มีต่อรูปแบบและเครื่องมือในการประเมินผลของโรงเรียนรัฐบาลในรัฐเทนเนสซี การวิจัยมีข้อค้นพบว่า ครูส่วนใหญ่เชื่อว่าบุคลิกภาพลักษณะส่วนตัว คุณสมบัติทางอาชีพ ทัศนคติ ค่านิยม การฝึกอบรมและประสิทธิภาพด้านการประเมินผลเป็นลักษณะที่ควรมีในการประเมินผลของครู เชื่อว่าข้อมูลจากผู้ปกครองและที่อื่น ๆ มีความจำเป็น เชื่อว่าครูและผู้บริหารควรมีการพัฒนาส่วนบุคคล โดยสังเกตการสอนในห้องเรียนและมีการพูดคุยกันก่อนและหลังการสังเกตการสอน และเชื่อว่าการอภิปรายเกี่ยวกับการสอน การประเมินผลมีความจำเป็น ในรอบปีควรมีการประเมินผลระหว่างหนึ่งถึงสี่ครั้ง ครูส่วนใหญ่เชื่อว่าควรจะ

1. มีการดูแลและทบทวนในการประเมินผลเสมอ
2. ควรมีการเสนอแนะเกี่ยวกับการไม่เห็นด้วยต่อระบบการประเมินผล
3. ควรแนะนำระบบการประเมินผลที่ได้ผลดี

แต่อย่างไรก็ตามสภาพที่เป็นจริงพบว่า ครูมีส่วนร่วมในสิ่งเหล่านี้น้อยมาก คือ

1. ครูไม่ได้มีการพัฒนาเครื่องมือการประเมินผล
2. ครูไม่ได้พัฒนาระบบการประเมินผล
3. ครูไม่ได้มีการแนะนำหรืออุทิศให้เกี่ยวกับระบบการประเมินผล

สรุปรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษาในประเทศไทย พอจะสรุปได้ว่าการวิจัยด้านการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับสภาพปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาต่าง ๆ ได้มีการศึกษากันแพร่หลายพอสมควรเพราะการวัดและประเมินผลสาขาวิชาต่าง ๆ ย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป การวิจัยที่ค้นพบส่วนใหญ่จะพบว่ามีปัญหาในด้านการปฏิบัติตามระเบียบประเมินผลการศึกษา การสร้างแบบทดสอบต่าง ๆ การขาดความรู้ความเข้าใจอย่างจริงจัง รวมทั้งการวัดผลในด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ความรู้ความจำ และมีปัญหาแยกย่อยออกไปตามการประเมินผลเป็นรายวิชาต่าง ๆ ออกไป

การวิจัยในประเทศส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงมุมการยอมรับรูปแบบการวัดและประเมินผลจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล พบว่า ยังมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน รูปแบบการวัดผลขึ้นอยู่กับผู้สอนแต่ละคน และพบว่าครูยังขาดความกระตือรือร้นในการวัดและประเมินผล และมักไม่ค่อยมีการเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผล ส่วนปัญหาการวัดและประเมินผลแต่ละรายวิชายังวิจัยกันน้อย

จากสรุปรายงานผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษา มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การสุขศึกษาในโรงเรียนยังขาดการเอาใจใส่อย่างแท้จริงจากผู้เกี่ยวข้องทั้งทางด้านรัฐบาลและเอกชน ซึ่งถ้าหลายฝ่ายร่วมมือช่วยกันพัฒนาการสุขศึกษาในโรงเรียนอย่างจริงจังแล้ว พื้นฐานทางด้านสุขภาพของประชากรทั่วโลกก็จะดีและมีความมั่นคงมากขึ้น